ollin kui kolleda waimude seas, kes tummedal walgusse! nago mo silmade ees olleks likunud, — otsego olleksid hinged mahhajánud kehhasid watama tulnud. — Oh mo armad koddomail, mõtlesin ma, kissendasin ma ennese sees, peaks teie teadma, nággema, missuggune wodi, missuggune maggamisse kammer minnule Parisis antud! — Ja nüüd — mo emma kueo olli mo ees, just nago olleks ta ellusalt mo ees; issa olli ka seal, watas pahhase nãoga, siis olli mo jalge otsas, nago kõiguks ja tantsiks, mo pissoke õdde, kes jo ammo surnud olli. — Ma arwasin, et mo pea piddi lõhkema. — Kas ma ollin surnud, woi ellasin ma weel?

Korraga käis kange wallo mo jalla sure warwa sisse, mis luust ja lihhast lãbbi leikas. Mis modi hakkawad nemmad mind leikama? mõtlesin ma. Jubba jälle teist korda nisammasuggune wallo — oh, se olli hirmus! nad leikawad ja uritsewad mo jalla warwast! — nüüd teist warwast ka! Mis nad tewad! — Agga ma tundsin, et mo jalla sãre marja sõned likusid, kui warwaste kallal leigati; jubba mul hakkas lotus tõusma, et mo ihhosõned tuimusset ãrkawad. — Siis tunnen ma omma kehha peal kiskumisse modi likumist, — mis seal on? — Kaks arroto suurt rotti istuwad jubba mo rinna peal, nago tahhaksid nõu piddada, kust nüüd peale hakkata. Polnud ka pitkemat aega: üks hakkas mo pallet nãrrima, teine mokka.

Ma kãisin nago wälk üllesse! Ühhe tãiega seisin ma terwe kahhe jalla peal püsti, surno laua peal. Mo ihho karwad wãrrisesid kolledusse pãrrast; ma kissendasin ja hüüdsin abbi ihhust ja hingest, ni kui agga wähhä heäl sutis, ja ollin ommeti rõmo tundmisses, et ma nüüd nisamma hea, kui peasnud ollin. Mo kehha tuimus ja minnestus olli lõpnud. — Wõtsin ennese rided, pannin ennast ridesse ja põrutasin senni wasto ust, ni kui ma suutsin, senni kui uksehoidja ülles ãrkas ja ukse lahti teggi. Ma langesin ta kaela ja nõrgastasin ãrra. Teise hommiko, kui ma ülles ãrkasin, näggin et uksehoidja sure leentoli peal ollin maganud. Siis anti mulle tas head kohwi, ma